

[Robert Pedersen]

bidrag, som i øvrigt fra EF bliver ydet til udviklingslandene.

Det vil sige, at EFs politiske samarbejde har været en behagelig balance mellem de yderpunkter, der findes i de verdenspolitiske spændinger i dag – noget, som det allerstørste flertal i vort folk og også i dette høje ting må glæde sig over.

Nu er det ikke min ekspertise at kunne finde ud af den specielle diplomatiske semantik – det tror jeg heller ikke er hr. Steen Folke – men jeg har da prøvet på at se på, hvad man i et andet politisk fællesskab, nemlig de nordiske udenrigsministermøder, er kommet til af politiske konklusioner. Hvis hr. Steen Folke var opmærksom, ville han se, at akkurat den samme tone, som ligger i EF-udtalelserne, ligger i udtalelserne fra det nordiske ministerråd. Hvis hr. Steen Folke fulgte grundigt med, ville han opdage, at de udtalelser, der er kommet fra EF, er blevet accepteret i de andre nordiske lande, og at der i Norge både under den tidligere arbejderpartiregering og under den nuværende højreregering har været stigende tendenser i retning af at søge tilslutning til EF, hvor Norge jo i øvrigt var med i konsultationen sammen med Danmark, før vi blev medlem.

Hr. Steen Folke råber i udenrigspolitiske spørgsmål altid: ulven kommer. Han har erfaringsmæssigt ikke ret. Når hr. Steen Folke også råber: ulven kommer, med hensyn til den såkaldte Londonerklæring, hvad er det så for en fæl beslutning, der nu sådan skal ændre grundlaget? Jeg synes, det er overmåde beskedne forandringer i forhold til den såkaldte Luxembourgserklæring og den såkaldte Københavnserklæring.

Der siges noget om, at der skal være balance mellem Romtraktaten og det politiske samarbejde; vi skal ikke på grund af krisen fokusere for meget på det politiske.

Jeg kunne ikke forstå, at hr. Steen Folke i andet punkt kritiserede ordene »pragmatisk« og »fleksibel«. Ja men er det ikke det, vi alle sammen anmoder vores udenrigsminister om udadtil at være, pragmatisk og fleksibel?

Er det så forfærdelig farligt, at der bliver givet den støtte til formandskabet, at det land, der tidligere har haft formandskabet, over for det næste, der skal have formandskabet, stiller en sekretær til rådighed, så der kommer kontinuitet? Er det en risiko for os, for Danmark?

Er det en forfærdelig vedtagelse, at der skal være en kriseprocedure, således at vort lands udenrigsminister eller en af udenrigsministerens øverste embedsmænd hurtigst muligt i en krisesituation kontakter andre EF-lande? Jeg synes, det er så naturligt, at jeg ikke kan forstå, at man ikke har gennemført det for længe siden.

Jeg kan heller ikke forstå, at man finder det risikabelt, at Kommissionens formand skal overvære alle ministermøderne, hvor han hidtil har måttet løbe ud ad en svingdør. Hver gang der var politiske emner til diskussion, måtte han ikke være til stede, men ved andre emner skulle han være der.

Hvis det er disse ting og det, der i øvrigt fremgik af, hvad hr. Steen Folke sagde, der er så forfærdelig farligt, så må jeg sige, at så er risikoen ikke så stor.

Der er – hvad hr. Steen Folke ikke sagde, men kørte over i næste del af forespørgslen om den tysk-italienske plan – jo ikke tale om, at man nu skal diskutere og tage stilling til forsvars- og militærpolitiske spørgsmål i EF.

Endelig havde det været fair, om hr. Steen Folke havde haft den hæderlighed, at han havde erklæret: jeg kan i intet se, at den politiske vetoret er sat over styr. Det sagde hr. Steen Folke ikke noget om. Jeg må indrømme, at jeg havde heller ikke ventet en sådan udtalelse med mit kendskab til hr. Steen Folke.

Den næste del af forespørgslen retter sig mod den tysk-italienske plan. Det er straks lidt mere luftigt, for det er jo en plan, der slet ikke har været diskuteret. Jeg ved ikke, hvad der vil ske, men når udenrigsministeren siger, at den ikke skal ændre substansen, at der skal være en prøveperiode, at først om 5 år skal man lave en aftale, og at parlamentets styrke ikke skal udvides, så vil jeg gerne have lov til at sige, at jeg føler mig helt tryk ved, at udenrigsministeren på dette lands og dette tings vegne deltager i disse forhandlinger og sørger for at smidiggøre og forbedre det politiske samarbejde.

Derfor kan jeg kun tilsige socialdemokratiets absolutte støtte til udenrigsministerens besvarelse af forespørgslen.

Ole Bernt Henriksen (KF):